

#REZIST #ABROGARE #NEAMUNIT #PROTESTEZ #BULLSHIT #FILEDEISTORIE #
LEAVEYOU #NEAMSATURAT #NOAPTEACAHOTII #ALTAINTREBARE #TINER
UGRATIERII #REFUZACESTABUZ #REZIST #PROTEST2017 #DEMOCRATIE #
LEDEISTORIE #LEAVEYOU #THEDAYWEGIVEINISTHEDAYWEDIE #ABRO
EAMTREZIT #CORUPTIAUCIDE #FILEDEISTORIE #REZIST #ABROGARE #NEA
#PROTESTEZ #BULLSHIT #VAVEDEM #LEAVEYOU #NEAMSATURAT #ABR
E #ALTAINTREBARE #CORUPTIAUCIDE #TINERIADA #REFUZACESTABUZ #RE
BROGARE #NEAMUNIT #PROTESTEZ #BULLSHIT #FILEDEISTORIE #LEAVE
EAMSATURAT #ABROGARE #NUGRATIERII #CORUPTIAUCIDE #FILEDEISTO
REZIST #ABROGARE #NEAMUNIT #PROTESTEZ #POEZIEDESTRADA #FILED
RIE #LEAVEYOU #NEAMSATURAT #THEDAYWEGIVEINISTHEDAYWEDIE #ALT
EBARE #CORUPTIAUCIDE #FILEDEISTORIE #NOAPTEACAHOTII #CORUPTI
E #FILEDEISTORIE #REZIST #VAVEDEM #NEAMUNIT #PROTESTEZ #BULLS
LEAVEYOU #NEAMSATURAT #ABROGARE #NOAPTEACAHOTII #CORUPTIAUC
EAMTREZIT #REZIST #ABROGARE #NOISUNTEMSTATUL #PROTESTEZ #BULLS
EFUZACESTABUZ #REZIST #LEAVEYOU #NEAMSATURAT #ABROGARE #NO
ACAHOTII #TINERIADA #FILEDEISTORIE #REZIST #ABROGARE #NEAMU

PROTESTE ÎMPOTRIVA OUG 13/2017

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

#rezist

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

#rezist

Proteste împotriva OUG 13/2017

CURTEA VECHЕ

FOTOGRAFIE: VITALIE BREGA

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

FOTOGRAFIE: BARNA NÉMETHI

Zgomotul și Vocea. Cine sunteți Voi să treceți peste Noi?

Ideea patrimonializării acestui „miraculos produs“ pe care Mircea Toma îl numește „folclor“ mă duce cu gândul la Irina Nicolau. Cred că nu este doar un gest de pietate, ci și unul de maturitate să-ți recunoști predecesorii. Puțini mai știu că prima sa temă de doctorat au constituit-o bancurile din timpul comunismului, „înregistrate când erau spuse, transcrise în ipostaza lor orală“ — după cum mărturisește ea într-un interviu. Era și aceasta o formă — folclorică — de rezistență; astăzi, volumul s-ar fi intitulat #Bancuri; dar astăzi nu mai sunt bancuri! Toți ar trebui să ne amintim însă de samizdatul „Ne-a luat valul“, transcriere la cald a „folclorului“ Pieței Universității,

piatră de temelie „pentru viitorii arheologi ai mișcărilor sociale“ din România postcomunistă. Peste ceva timp, samizdatul Irinei s-a „materializat“ într-o carte: *Vom muri și vom fi liberi*, sub o cvadruplă coordonare (Irina Nicolau, Ioana Popescu, Speranța Rădulescu, Doina Marin). Acum, iată, apare, tot la cald, un album cu imagini ale celei mai mari revolte cunoscute de țara noastră de la acele momente inaugurale. De la *oralitate* transcrisă, „folclorul“ este acum imagine: trăim alte vremuri, trăim în altă lume a comunicării...

Ce s-a continuat, ce s-a schimbat? Pentru unii, persistă o memorie a continuității. „Suntem copiii golanilor din

Piața Universității“ — a mai apărut pe câte o pancartă a unui tânăr; pe o alta scria „Golan 2.0“. O doamnă mai din generația mea își trecea în revistă biografia ofenseleur trăite: „1990 Golan, 2012 Ciumpalac, 2017 Sorosist“. Dar cel mai bine descrie acest sentiment de apartenență peste timp Ioana Popescu, participantă și la cartea despre Piața Universității de atunci, și la albumul despre Piața Victoriei de acum: „Începeam să mă simt confortabil, părea să fie lumea mea.“ Apoi se corectează: „Nu era lumea mea, dar părea că ne știm de o viață.“ Și mulți dintre foștii „golani“ s-au simțit, într-un fel, acasă. Poate nu este întâmplător că, din câte rezultă dintr-un

mic sondaj tot „la cald“, sentimentul dominant împărtășit de majoritatea celor din Piață nu a fost furia, revolta sau indignarea, ci solidaritatea: „Ați reușit, ne-ați unit!“

Da, istoria continuă, dar nu bate niciodată pasul pe loc: suntem pe o altă buclă a spiralei timpului. Este, totuși, altă lume. Din Piața Universității, de la Kilometrul 0 al Libertății, revolta s-a mutat, în timp, la câțiva kilometri de istorie, în Piața Victoriei. Din *spațiul ceremonial* al supărărilor și al entuziasmelor bucureștenilor s-a trecut în *spațiul civic* al unei confruntări directe cu Puterea: *Manifestanții față în față cu Guvernul*. I-au „ajutat“ și

puterile care s-au perindat în toți acești ani și care au comis mereu aceeași „eroare”: *disprețul*. Toate aceste revolte nu au fost greve sindicale, cu o listă punctuală de revendicări ce se cer negociate punctual, ci revolte morale născute din indignare: „Am luat-o personal. M-am simțit călcat în picioare“, explică un protestatar. Or, ceea ce se pare că nu au înțeles încă politicienii noștri este faptul că oamenii pot, la o adică, să accepte chiar și tăieri de salarii, dar nu acceptă să fie „călcați în picioare“. Din reacțiile la acest dispreț politic s-a născut astfel un *civism al demnității*, fără agendă de revendicări punctuale, dar cu o listă clară de principii

în cap. Faimoasa OUG 13 a fost expresia acestui dispreț recurent, iar revolta pe care a declanșat-o nu vizează doar abrogarea unei legi, ci instituirea legalității; un principiu, nu o revendicare.

Acum, vechii golani au nepoți, tinerii din 2012, cei „indignați“ de Roșia Montană din 2013 sunt familiști. S-au maturizat cu toții și și-au construit o cultură coerentă a revoltei, care nu se mai uită, care nu mai este reversibilă. O nouă generație, vizibilă pe multiple planuri, a capitalizat aceste experiențe și a învățat să le exprime, solidar.

Creativitatea este o trăsătură definitorie a acestei culturi. O creativitate care

joacă pe cartea umorului, a ironiei, a improvizației cu haz. A existat și în 1990, a sporit din 2012 încoace, dar nu a atins niciodată acest grad de efervescență. Spațial, Piața Victoriei a oferit și alt cadru de desfășurare, mult mai generos, care a permis desfășurări de forțe și scenografii elaborate, impresionante. Rețelele de socializare au facilitat apoi un soi de *brainstorming* colectiv, la care s-au prins în joc deopotrivă „creativii” profesioniști din arte și cei din corporații. O parte a rezultatelor o vedem în acest album.

Dar există ceva mult mai profund în această creativitate „jucăușă”: *limbajul* însuși. Să ne aducem aminte de „limba

de lemn” din timpul comunismului, să-l recitim pe Orwell. Limba este putere, este un instrument al Puterii, dar poate deveni și unul al Rezistenței: refuz să fiu prizonierul Limbii tale! Mai trivial spus: refuz să mă faci din vorbe. Nu știu cât a fost „rezistență prin cultură” în timpul comunismului, dar sigur a fost o formă de rezistență prin limbaj, prin păstrarea unei vorbiri incoruptibile, fie ea și limitată la spațiul privat. Acum, rezistența și-a găsit limbajul său public și desparte apele prin cuvânt: *Noi* și *Voi*. Pare un fleac sau încă o prețiozitate „elitistă”. Dar nu este, căci apartenența la o comunitate de limbă este mai profundă decât multe

alte apartenențe; și limba te distinge de apartenențe nefrecventabile mai drastic decât multe alte partaje și clivaje sociale. În limbă locuiești, și rezști locuind-o.

Au existat—și vor exista totdeauna—inevitabile disonanțe și cacofonii în acest limbaj public, excepții pe care

o parte a mediei și a politicienilor s-au grăbit să le prezinte ca definitorii pentru „spiritul Pieței“. Dar, în *Zgomotul* politicii românești, acest limbaj a devenit *Vocea*. O voce care se vrea auzită și dincolo de locul său de obârșie: *Europe, stand up with us to defend justice!*

VINTILĂ MIHĂILESCU

